

РЕШЕНИЕ

№ 8414

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 27.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11968** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. А. П. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 79/01.09.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор РУ/СПП С. при ОДМВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса с отговорността, но не повече от 18 месеца. В жалбата се твърди, че при установяване на извършеното нарушение и налагането на административното наказание с НП са допуснати съществени процесуални нарушения. Алтернативно акцентира върху решение на СЕС по дело С-97/21 относно недопускането на национална правна уредба, съгласно която за едно и също нарушение и след провеждане на отделни и самостоятелни производства спрямо едно и също лице могат да бъдат наложени и наказание, и санкциониране чрез ПАМ, които подлежат на обжалване пред различни съдилища. Моли ЗПАМ да бъде отменена. Претендира разности.

В хода на делото по същество процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата с релевираните в нея доводи.

Ответникът не се представлява и не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа

страна следното:

С атакуваната заповед от 01.09.2024 г. на С. П. е наложена ПАМ за това, че на същата дата в [населено място] управлява собствения си автомобил Шкода О. с ДК [рег.номер на МПС] и след спирането му за полицейска проверка и извършена проба за алкохол с техн. средство Дрегер Алкотест 7510, пробата е била положителна- 1.37 промила.

На лицето е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ /л. 7/ за нарушение на чл.5 ал.3,т.1 ЗДвП и издаден талон за медицинско изследване. Изготвената съдебна химикотоксикологична експертиза с рег. № И-10624/18.11.2024г. от вещи лица при ХТИ ВМИ е заключила, че концентрацията на алкохол в кръвта на жалбоподателя е 1.60 на хиляда.

Представена е заповед за компетентност на административния орган, издал оспорената заповед /л. 15 /.

Установява се след служебна проверка в информационната система на Военен съд-С., че по НОХД 7/2025г. по описа на съда, с протоколно определение от 17.01.2025г. е одобрено споразумение, по силата на което С. П. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл.343б, ал.1 НК за деяние, осъществено на 01.09.2024г., с фактическите съставомерни признаци на деянието, посочено в оспорената заповед. Наложено му е наказание една година "лишаване от свобода", чието изпълнение е отложено с изпитателен срок в размер на три години и глоба в размер на 1000 лв.; на основание чл.343г вр. чл.343б, ал.1 вр. чл.37, ал.1,т.7 от НК жалбоподателят е лишен от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

От правна страна съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед представената заповед № 2289 от 01.07.2024г., издадена от директора на ОДМВР Б., съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно разпоредбата на чл.171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи; При тази законова регламентация, необходимите материалноправни предпоставки за налагане на мярката в настоящия случай са налице.

От събраните писмени доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят П. е управлявал МПС след употребата на алкохол, чиято концентрация е над 1.2 на хиляда, а именно 1.6 на хиляда, установено по надлежен ред, съгл. изискванията на Наредба №1 от 09.07.2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози..

Представените с административната преписка писмени доказателства, обсъдени по-горе, водят до извод за наличие на предпоставките на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, поради което същата се явява законосъобразно наложена. Заповедта е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката, в случая АУАН.

Не се споделят доводите на жалбоподателя, че в случая с кумулираните процедури за търсене на отговорност е нарушен принципът на пропорционалност, което е в противоречие с постановеното Решение на СЕС от 04.05.2023г. по дело С-97/23г.

Видно от текста на чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП мярката се прилага за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения чрез недопускане до участие в движението на лице, по отношение на което е установено, че се намира под въздействие на алкохол.

В своята практика по приложение на принципите на пропорционалност и чл.50 от ХОПЕС, в частност Решение от 4 май 2023г. по дело С-97/21,MV – 98, ECLI:EU:C:2023:371, чрез референция към своята практика, СЕС е имал възможност да постанови,че:

„38. Що се отнася до преценката на наказателноправния характер на разглежданите процедури за търсене на отговорност и санкции, следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда релевантни са три критерия. Първият критерий е правната квалификация на нарушението във вътрешното право, вторият — самото естество на нарушението, а третият — степента на тежест на санкцията, която може да бъде наложена на съответното лице (вж. в този смисъл решение от 22 март 2022 г., *bpost*, С-117/10, EU:C:2022:202, т. 25 и цитираната съдебна практика).

39 Макар в светлината на тези критерии именно запитващата юрисдикция да трябва да прецени дали съответните процедури за търсене на отговорност и административни санкции имат наказателноправен характер по смисъла на член 50 от Хартата, когато Съдът се произнася по преюдициално запитване, той все пак може да направи уточнения, за да насочи тази юрисдикция при тълкуването ѝ (вж. в този смисъл решение от 20 март 2018 г., *Menci*, С-524/15, EU:C:2018:197, т. 27 и цитираната съдебна практика).

...

41 Член 50 от Хартата обаче се прилага не само към процедури за търсене на отговорност и санкции, квалифицирани от националното право като „наказателни“, но и към процедури за търсене на отговорност и санкции, за които, независимо от тази квалификация по националното право, трябва да се счете, въз основа на другите два критерия, посочени в точка 38 от настоящото решение, че са с наказателноправен характер. Всъщност този характер може да произтича от самото естество на въпросното нарушение и от степента на тежест на санкциите, до които то може да доведе (вж. в този смисъл решения от 20 март 2018 г., *Menci*, С-524/15, EU:C:2018:197, т. 30 и от 22 юни 2021 г., *Latvijas Republikas Saeima* (Точки за

пътнотранспортни нарушения), C-439/19, EU:C:2021:504, т. 88).

42 Що се отнася до втория критерий, свързан със самото естество на нарушението, той предполага да се провери дали разглежданата мярка преследва по-специално репресивна цел, без преследването от нея и на превантивна цел да може само по себе си да я лиши от квалификацията ѝ като наказателноправна санкция. Всъщност присъщи за наказателноправните санкции са както репресията, така и превенцията на противоправните деяния. Мярка, която се свежда само до поправяне на вредата, причинена със съответното нарушение, обаче няма наказателноправен характер (вж. в този смисъл решение от 22 юни 2021 г., Latvijas Republikas Saeima (Точки за пътнотранспортни нарушения), C-439/19, EU:C:2021:504, т. 89 и цитираната съдебна практика).

51 В съответствие с член 52, параграф 1, първо изречение от Хартата всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от нея, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. Съгласно второто изречение от същия параграф при спазване на принципа на пропорционалност ограничения на посочените права и свободи могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

52 В случая, на първо място, що се отнася до условието всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от Хартата, да бъде предвидено в закон, посоченото условие е изпълнено, тъй като в Закона за ДДС изрично се предвижда кумулативното налагане на имуществена санкция и запечатване на съответния търговски обект при нарушение на член 118, алинея 1 от него.

53 На второ място, що се отнася до зачитането на основното съдържание на основното право, гарантирано в член 50 от Хартата, от практиката на Съда следва, че такова кумулиране по принцип трябва да зависи от изчерпателно определени условия, като по този начин се подсигури непоставянето под съмнение на самото право, гарантирано в същия член 50 (вж. в този смисъл решение от 20 март 2018 г., Menci, C-524/15, EU:C:2018:197, т. 43).

54 В това отношение се налага изводът, че автоматично кумулиране, което не зависи от никакво изчерпателно определено условие, не може да се разглежда като зачитащо основното съдържание на това право.

....

56 На трето място, що се отнася до спазването на принципа на пропорционалност, следва да се припомни, че той изисква кумулирането на процедури за търсене на отговорност и санкции, предвидено в национална правна уредба като разглежданата в главното производство, да не превишава границите на онова, което е уместно и необходимо за постигане на легитимните цели, преследвани от тази правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни спрямо поставените цели (решение от 5 май 2022 г., BV, C-570/20, EU:C:2022:348, т. 34 и цитираната съдебна практика).“

Анализът на горните мотиви води до извод, че мярката по чл.171,т.1, б. Б от ЗДВП, която е наложена на жалбоподателя П. със Заповед № 79 от 01.09.2024г., е с

наказателноправен характер. Съдът обаче счита, че процесната мярка може да бъде кумулирана с ангажиране наказателната отговорност на лицето (както е процедирано в случая) т.е. с друга такава, когато това е обосновано от тежестта на нарушението на лицето.

В настоящият казус тежестта на нарушението се определя от неговия характер, а именно- свързан със засягане живота и здравето на хората и завишена обществена опасност за обществените отношения, свързани с осъществяване на транспортните дейности. Нещо повече- при проявен съставомерен признак "концентрация на алкохол в кръвта над 1.2 на хиляда" нарушението се третира като престъпление по смисъла на чл.9 НК, което е извън хипотезите на национална правна уредба като обсъжданата по дело С-97/23 на СЕС. Това е така, тъй като в наказателното правораздаване съдът, който разглежда делото за конкретното престъпление, определя наказанието в пределите, предвидени от закона за извършеното престъпление, като се ръководи от разпоредбите на общата част на кодекса и като взема предвид степента на обществената опасност на деянието и дееца, подбудите за извършване на деянието и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства.

Процесната ПАМ, наложена с цел недопускане до участие в движението на шофьор на МПС след употребата на алкохол, преустановява действието си с факта на наложено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство, както е предвидено в разпоредбата на чл.171, т.1б.Б от ЗДвП. Съдът, при налагане на това наказание с присъдата, следва да съобрази и времето, през което за същото деяние наказаното лице е било лишено по административен ред или фактически от възможността да упражнява определена професия или дейност, както и приспадне при изпълнение на наказанието временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност-чл.59, ал.4 НК. Разпоредбата е предвидила, че търпяната до момента санкционна тежест от наложената ПАМ се преодолява чрез приспадане. В този смисъл и при преценка наличието на предпоставки за ангажиране на наказателната отговорност на лицето с определено наказание в нормативните предели, жалбоподателят би понесъл същата по вид отговорност с приспадане на периода, за който е бил лишен от права, придружена и с наказание "лишаване от свобода" и имуществено наказание. Съгласно чл.343Б, ал.1 от НК престъплението, за което е признат за виновен жалбоподателя, е с предвидено наказание лишаване от свобода от една до три години и глоба от двеста до хиляда лева. Във всички случаи на чл. 343, 343а, 343б и 343в, ал.1 съдът постановява и лишаване от право по чл. 37, ал. 1, точка 7 и може да постанови лишаване от право по точка б.

В случая с одобреното от съда споразумение по НОХД 7/2025г. по описа на ВС С. страните са се споразумяли на С. П. да бъде наложено наказание "лишаването от право да се управлява МПС" за срок от 12 месеца, наред с другите кумулативно предвидени наказания по НК. Без значение за настоящото произнасяне е, че страните са пропуснали да се споразумеят за неговото приспадане за времето, през което жалбоподателят П. е бил лишен от това право по административен ред с оспорената заповед. Такава законова възможност е предвидена и с нея законодателят е удовлетворил изискванията за ефикасност на наказването, свързани както с тежестта на репресивната принуда, така и със съответствието на нормата с общите принципи на пропорционалността и справедливостта и адекватното тяхно прилагане.

Ето защо и в светлината на конкретните факти, настоящият състав приема, че търпяното с оспорената заповед лишаване от право да се управлява МПС не е било

непропорционално, предвид наказателноправното значение на първоначално наложената на административен ред санкция, законовата възможност за нейното приспадане в контекста на безспорната участовеност, че жалбоподателят е извършил престъпление по чл.343Б, ал.1 НК .

Предвид изложеното съдът намира обжалваният административен акт за законосъобразен, поради което следва да се отхвърли жалбата.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 10-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. П. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 79/01.09.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор РУ/СПП С. при ОДМВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса с отговорността, но не повече от 18 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.